

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, se sídlem v Čejkovicích 945, zast. JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem v Kyjově, Žižkova 791, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, Inspektorátu v Brně**, se sídlem v Brně, Běhounská 10, zast. JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, advokátem se sídlem v Brně, Koblížná 19, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně, ze dne 25. 11. 2010, č.j. BB712-20/2010, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce JUDr. Pavla Kratochvíly, advokáta se sídlem v Kyjově, Žižkova 791, náklady řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Brně, vydala dne 19. 11. 2010 „Opatření č. P074-70394/10/C“, kterým dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci“), uložila žalobci opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Jednalo se o

zákaz uvádět do oběhu veškeré víno (1. Irsai Oliver, 2. Cabernet Sauvignon, 3. Chardonnay, 4. Modrý Portugal odrůdové víno, 5. Modrý Portugal odrůdové víno červené, 6. Rulandské modré, 7. Rulandské šedé, 8. Sauvignon, 9. Tramín jakostní víno odrůdové bílé suché, 10. Modrý Portugal odrůdové víno) těch odrůd, u kterých byl zjištěn neznámý původ hroznů, a to jakostních odrůdových vín a odrůdových vín ročníku 2009 tuzemské provenience vyrobených z odrůd hroznů od dodavatele BJ.VITIS s.r.o., konkrétně: Rulandské modré, Modrý Portugal, Muškát moravský, Sauvignon, Tramín červený, Chardonnay, Cabernet Sauvignon, Ryzlink vlašský, Rulandské šedé, Irsai Oliver, které se dosud nacházely u žalobce. Žalobce nevede řádně vinařskou evidenci dle požadavků § 30 odst. 1 zák. č. 321/2004 Sb. a § 14 vyhl. č. 323/2004 Sb., z evidence nelze zjistit, z jakých konkrétních hroznů bylo vyrobeno konkrétní víno, a to i přesto, že na tyto nedostatky byl opakovaně upozorňován a bylo mu uloženo opatření k nápravě, které však nebylo splněno. Nevedením řádné evidence žalobce v tomto konkrétním případě způsobil, že nelze dohledat, které šarže vína byly vyrobeny z hroznů neznámého původu, a proto byl předmětným opatřením vydán zákaz uvádět do oběhu veškeré víno, u něhož byl zjištěn neznámý původ hroznů. Zástupci žalobce nebyli schopni objektivně sdělit ani průkazně doložit, kolik vyrobeného vína (z celkového množství 1.545.498 kg smísených a zpracovaných hroznů, z toho vyrobeno cca 1.080.000 litrů vína) již bylo uvedeno do oběhu a kolik se dosud nachází u žalobce. Dle § 27 odst. 4 písm. b) bod 3. zák. č. 321/2004 Sb., je zakázáno uvádět do oběhu produkt, který je neznámého původu. Rovněž dle § 2 písm. w) zák. č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. o potravinách“), je neznámého původu ta potrovina, u které nelze prokázat jejího výrobce nebo u dovezené potravin zemi původu a jejího výrobce (dle § 2 zák. č. 321/2004 Sb. platí, že ustanovení zák. o potravinách nejsou zákonem č. 321/2004 Sb. dotčena, pokud posledně citovaný zákon nestanoví jinak). Tedy hrozny vinné révy, u kterých nelze prokázat pěstitele – výrobce, je nutné považovat za hrozny neznámého původu. Výrobcem výše uvedených vín je sice žalobce, ale víno bylo vyrobeno z hroznů neznámého původu. Z hroznů (produktu) neznámého původu nelze vyrobit produkt známého původu. U vín ad 2.-4., 7., 10., která nebyla nalahvovaná, byl vydán zákaz uvádění do oběhu z důvodu porušení ust. § 27 odst. 4 písm. b) bod 3. zák. č. 321/2004 Sb., v platném znění. U vín ad 1., 5.-6., 8.-9., která byla nalahvována, byl vydán zákaz uvádění do oběhu z důvodu porušení čl. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v platném znění, protože jejich původ deklarovaný žalobcem na etiketě neodpovídal skutečnosti, byl nepravdivý a uváděl spotřebitele v omyl. Lhůta ke splnění povinnosti z uloženého opatření (zákaz uvádění vín do oběhu) byla stanovena „ihned“. V záhlaví opatření je uvedeno, že opatření je přílohou protokolu o kontrole č. P074-70394/10. V odůvodnění je uvedeno, že poklady pro uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků jsou skutečnosti a kontrolní zjištění popsána v protokolech č. P056-70394/10 ze dne 16. 7. 2010, č. P062-70394/10 ze dne 17. 8. 2010, č. P065-70394/10 ze dne 7.10.2010, č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010, č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010 a č. P074-70394/10 ze dne 19. 11. 2010. V odůvodnění ve vztahu k opatření „zákazu uvádění vín do oběhu“ je uvedeno, že žalobce nevedením řádné evidence způsobil, že nelze dohledat, které šarže vína byly vyrobeny z hroznů neznámého původu. Proto bylo opatřením zakázáno uvádět do oběhu veškeré víno všech šarží těch odrůd, u kterých byl zjištěn neznámý původ hroznů. Jedná se o jakostní odrůdová vína ročníku 2009 od dodavatele BJ.VITIS s.r.o. Podle protokolu č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010 žalobce nakoupil od společnosti BJ.VITIS s.r.o. celkem 1.214.020 kg hroznů, u nichž není znám jejich původ, k těmto bylo přimíseno dalších 37.540 kg hroznů neznámého původu (výkupní lístek č. 2009182), a pak k těmto bylo přimíseno 293.938 kg hroznů známého původu, které byly tímto znehodnoceny pro výrobu a uvádění vína do oběhu. Celkem tak bylo smíseno a zpracováno 1.545.498 kg hroznů, z nichž bylo vyrobeno cca 1.080.000 litrů vína s tím, že

takto smíšené množství hroznů představuje více než $\frac{1}{4}$ z celkového množství hroznů určených pro výrobu jakostního, popř. odrůdového vína. V odůvodnění jsou dále konstatovány právní předpisy, které byly jednáním žalobce porušeny, a také důvody, proč víno vyrobené z hroznů neznámého původu nelze uvádět do oběhu (mimo jiné nebylo známo, zda nejde o hrozny ze třetích zemí, které nelze na území ES zpracovávat na víno dle přílohy XVb část B bod 5. nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, dále zda nejde o hrozny jiného druhu, než *Vitis vinifera*, ze kterých nelze vyrábět víno, a dále zda hrozny pochází z legálně vysazených vinic, přičemž není jasné, ze které vinařské zóny pochází, a také zda byly dodrženy ekologické postupy v souladu s právními předpisy). Jelikož není znám skutečný původ vína, nelze víno řádně označit povinným údajem o provenienci (nařízení Komise (ES) č. 607/2009). Uloženým opatřením žalovaný sleduje zamezení rizika spojeného s uváděním vín do oběhu (vyrobených z hroznů neznámého původu), klamáním spotřebitele, a také ochranou společného trhu s vínem. ČR má povinnost zajistit, aby jakostní vína, která mají nést tradiční výraz, nezneužívala tradičního výrazu pro vína, která pro to nesplňují požadavky (aby nedocházelo ke klamání spotřebitelů). Poukazováno bylo jednak na právní úpravu ES, a také na vnitrostátní právní úpravu. V závěru odůvodnění žalovaný konstatoval, že uložená opatření mohou být zrušena po dopracování a předložení průkazné evidence, na základě které bude možno objektivně prokázat, která konkrétní šarže vína byla vyrobena z konkrétních hroznů blíže specifikovaných jednotlivými nákupními listky, a to jen u těch vín, které nebyly ani z části vyrobeny z hroznů neznámého původu. V závěru opatření je k námitce Ing. P. (ředitele žalobce) k protokolu č. P073-70394/10 uvedeno, že důvody, pro které nebyl protokol předán dne 9. 11. 2010, jsou uvedeny přímo v textu protokolu a tvrzení o tendenčním vedení řízení je pokládáno za nepodložené a účelové.

Proti rozhodnutí o opatření podal žalobce námitky, o kterých rozhodl žalovaný prostřednictvím ředitele inspektorátu rozhodnutím ze dne 25. 11. 2010, č.j. BB712-20/2010. Námitkám podaným proti opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 nevyhověl. Pokud žalobce vznesl námitky vůči doručení uvedeného opatření, žalovaný konstatoval, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9. 6. 2010 vyplývá, že ukládané opatření může být součástí protokolu o kontrole, pokud má obsahové náležitosti dle § 15 odst. 1 a 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“) a rovněž i náležitosti dle § 67 a § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Opatření uložená podle § 5 odst. 1 zákona o inspekci oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o nich učiní písemný záznam dle § 5 odst. 2 uvedeného zákona. Z toho vyplývá, že kontrolní materiál, jehož součástí opatření je, se předává osobně a nikoliv do datové schránky. Tento postup má rovněž oporu v § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008, o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého „umožňuje-li to povaha dokumentů a má-li podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo „na místě“. S ohledem na toto ustanovení došlo rovněž ke správnému postupu při doručení rozhodnutí. Žalovaný v souvislosti s doručováním ještě uvedl, že kontrolovaná osoba svým jednáním dokazuje, že se všemi rozhodnutími i protokoly se seznámila a dle poskytnutých poučení využila řádných opravných prostředků. K námitce, že lhůta pro vydání rozhodnutí o námitkách do opatření uplynula 18. 11. 2010 žalovaný uvedl, že námitky byly žalovanému do DS doručeny 15. 11. 2010, 17. 11. 2010 nebyl pracovní den, poslední den třídní lhůty byl den 19. 11., kdy s rozhodnutím o námitkách byla kontrolovaná osoba seznámena. Ani případné nedodržení této lhůty by nemělo vliv na samotné rozhodnutí o námitkách a jeho zákonnost. Dále se žalovaný zabýval další námitkou žalobce ve vztahu k doručení opatření ze dne

19. 11. 2010, kdy žalobce argumentoval zněním § 71 správního řádu, pokud se týká „vydání rozhodnutí“ a § 19 správního řádu, pokud se týká doručení s tím, že doručování právníkům osobám je upraveno v § 21 odst. 2 správního řádu, které stanoví, že písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, což je daný případ, jsou oprávněny převzít orgány a osoby uvedené v § 30 nebo jiné osoby, které byly pověřeny písemnosti přijímat. Žalovaný opět poukázal na to, že opatření bylo součástí kontrolního protokolu a inspektor postupoval v souladu s § 16 odst. 1 zákona o státní kontrole, podle kterého je „povinností kontrolních pracovníků seznámit kontrolované osoby s obsahem protokolu a předat jim stejnopis protokolu“. V případě opatření uloženého podle § 5 odst. 1 zákona o inspekci postupoval inspektor v souladu s odst. 2 tohoto ustanovení, podle kterého „opatření uložené podle odstavce 1 oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. Pokud se týká námitek souvisejících se zasláním výzvy k součinnosti, kterou vyzvedla z datové schránky dne 19. 11. 2010 ekonomka žalobce, paní B. S., přičemž neprodleně sdělila žalovanému, že není možno zajistit, aby byla tentýž den při kontrole přítomna osoba oprávněná za žalobce jednat, a to ani osoba pověřená, žalovaný odkázal na povinnost kontrolované osoby poskytnout součinnost při kontrole, stanovenou v § 11 písm. a), f) a h) zákona o státní kontrole. Nelze akceptovat, že jedinými osobami oprávněnými se seznámit s kontrolním materiálem a potvrdit jeho přijetí jsou ředitel a ekonomka. Pokud se žádná z těchto osob na provozovně nenachází, musí být k dispozici někdo další, kdo poskytne kontrolnímu orgánu součinnost. Kontrola byla prováděna v běžný pracovní den a byla ohlášená. Je nepochybné, že pracovníci podílející se na chodu podniku jsou ze zákona zmocněni k tomu, aby se účastnili kontroly a podepsali protokol za kontrolovanou osobu. Takovou osobou byla dle žalovaného i asistentka obchodního ředitele paní E. P. Protože však protokol podepsat odmítla, postupovali inspektoři v souladu s § 16 odst. 3 zákona o kontrole. K námitce žalobce, že při předání rozhodnutí paní E. P. došlo k porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost, žalovaný uvedl, že účelem institutu mlčenlivosti dle § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole je zamezit tomu, aby byly skutečnosti, o kterých se kontrolní pracovníci dozvěděli při výkonu kontroly, zneužity, tedy aby s nimi byly seznámeny třetí osoby, tedy jiné, než kontrolovaná osoba, včetně jejích zaměstnanců či aby byly zneužity jiným způsobem. Předáním písemností asistentce obchodního ředitele kontrolované osoby tedy nemohlo dojít k porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost. Žalobce v námitkách dále uvedl, že dle jeho názoru v předmětné věci existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu a opatření ze dne 19. 11. 2011 tedy vůbec nemělo být vydáno. Poukázal na to, že totožná povinnost byla uložena opatřením ze dne 10. 11. 2010, přičemž na základě námitek podaných žalobcem bylo toto opatření zrušeno s tím, že podaným námitkám se vyhovuje. V rozporu s platnou právní úpravou obsahovalo rozhodnutí o zrušení opatření ze dne 10. 11. 2010 pouze částečné odůvodnění. Dle žalobce tím žalovaný sledoval, aby rozhodnutí navodilo dojem, že nebyly splněny pouze formální zákonné náležitosti. I když realita byla odlišná a podané námitky byly uvedeny na 11 stranách textu. Žalovaný konstatoval, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nenastala, neboť z rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010 vyplývá, že toto opatření bylo pro formální nedostatky pravomocně zrušeno a dne 19. 11. 2010 bylo uloženo opatření nové. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 179/2000, které je oporou pro jeho názor. K námitce lhůty pro splnění „zákazu uvádět vína do oběhu“ uvedené v opatření ze dne 19. 11. 2010, žalovaný konstatoval, že stanovení přiměřeného termínu pro splnění opatření je zcela v dispozici kontrolního orgánu (inspektor ukládá opatření a termín k jejich splnění, dle § 68 odst. 2 správního řádu uvede lhůtu ke splnění povinnosti ve výroku rozhodnutí). Ale již ze smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) bod 1. zák. o inspekci vyplývá, že zákaz uvádění do oběhu musí být splněn ihned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen i účel řízení, tj. zabránění uvádění potravin do oběhu, které nesplňují požadavky stanovené zvláštními předpisy.

K námitkám o absenci náležitostí rozhodnutí stanovených v § 68 odst. 2 a 3 správního řádu žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti § 68 odst. 2 správního řádu, včetně označení kontrolované osoby, jejího sídla a IČ. Výrok o odkladném účinku by bylo nutno uvést pouze, pokud by byl vyloučen rozhodnutím správního orgánu a nikoliv ze zákona, jak tomu je v tomto případě (§ 5 odst. 3 zákona o inspekci). Ve výroku je náležitě popsán i identifikován skutek, popsána uložená povinnost, je zde uvedeno, jaké předpisy byly porušeny. Pokud se týká námitek vůči odůvodnění, žalovaný uvedl, že za situace, kdy mu žalobce vytýkal, že v odůvodnění opatření je odkazováno na 6 protokolů s tím, že absentuje postup podle § 68 odst. 3 správního řádu, aniž tuto námitku blíže vysvětluje, nemůže na ni správní orgán reagovat. S protokolem ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10, byla kontrolovaná osoba seznámena, jinak by totiž nemohla podat námitky proti opatření, které je jeho přílohou. Pokud žalobce v námitkách odkazoval na text svých námitek ze dne 12. 11. 2010, doplněný dne 15. 11. 2010, žalovaný námitky považuje za nedostatečně formulované, přesto se však jimi zabýval. Uvedl, proč jsou dle jeho názoru v případě opatření ze dne 10. 11. 2010 jasné formulace jak ve výroku, tak i v odůvodnění. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o účelovosti správního řízení.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, která je předmětem tohoto řízení. Žalobce v žalobě tvrdí, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí napadené námitkami, jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a byl jimi zkrácen na právech, která mu přísluší. Uvedl, že žalobní námitky kopírují námitky podané do opatření ze dne 19. 11. 2010, o kterých rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Učinil tak nezákonným a nepřezkoumatelným způsobem. Následně tyto námitky zrekapituloval, uvedl, jak se s nimi žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí a následně konstatoval, z jakých důvodů pokládá tvrzení a závěry žalovaného za nezákonné nebo nepřezkoumatelné. Obsah jednotlivých námitek soud uvede následně, při vyhodnocování jejich důvodnosti.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl. K námitkám se vyjádřil obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Vyjádření k jednotlivým bodům žaloby soud pro přehlednost uvede rovněž následně při vypořádání se s těmito žalobními body.

Ve věci proběhlo dne 6. 3. 2012 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svém dosavadním stanovisku k věci, které stručně shrnuli. Zástupce žalobce doplnil, obdobně jako při předchozím jednání ve věci 29 A 127/2010, že teprve s účinností od 31. 8. 2011 stanovila změna zákona o vinohradnictví a vinařství v ust. § 27 zákaz uvádění produktů neznámého původu do oběhu. Před tímto datem tedy nebylo možno, aby žalovaný takové jednání považoval za delikt. Dále zástupce žalobce uvedl, že do 19. 11. 2010 nebyl ve věci zjištěn skutkový stav, původ hroznů začal žalovaný zjišťovat od prosince 2010. Přitom dle ust. § 15 odst. 1 zák. o stát. kontrole měly správní orgány povinnost zjistit skutečný stav a prokázat to doklady, což prováděly až po vydání rozhodnutí. Zástupce žalovaného k tomu konstatoval, že uvedená novela zákona o vinohradnictví a vinařství pouze upřesnila dosavadní právní úpravu. Nelze tvrdit, že před novelou nebylo zakázáno uvádět do oběhu víno, které bylo vyrobeno z čehokoliv, a teprve nyní, po novele, to možné není. Zákaz uvádět víno, jako tekutinu, vyrobené z jakýchkoliv produktů platil podle zást. žalovaného i před novelou zákona. Na tom se novelou nemohlo nic změnit.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Účastníci ve věci nenavrhovali žádné dokazování, soud tedy vyšel z písemností, které jsou součástí správního spisu, a to především z napadeného rozhodnutí, prvostupňového rozhodnutí o opatření, které mu předcházelo, a z protokolů o kontrole.

Žaloba je zčásti důvodná. Soud zjistil vady řízení.

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce, vztahujícími se k doručení opatření ze dne 19. 11. 2010 a výzvy k součinnosti, vztahující se ke kontrole dne 19. 11. 2010, a rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010.

Žalobce namítal, že opatřením č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 není vázán, neboť mu nebylo řádně doručeno. Nebylo totiž doručeno způsobem stanoveným v § 19 odst. 1 správního řádu, tedy prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Doručení bylo provedeno tak, že opatření bylo předáno paní E. P., asistentce obchodního ředitele žalobce, za stavu, kdy nebyla osobou oprávněnou jednat za žalobce, ani osobou oprávněnou k přebírání zásilek žalobce. Paní P. jako asistentka obchodního ředitele není osobou, jejíž profese by měla něco společného s výrobou vína, které se kontrola týkala. Postup žalovaného tedy nemohl být postupem v souladu s ust. § 15 odst. 1 obchodního zákoníku, ze kterého vyplývá, že kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněný ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Při předání písemností paní E. P. došlo také k porušení právní povinnosti zachovávat mlčenlivost. Dle názoru žalobce názor žalovaného, že došlo k řádnému doručení nemá oporu v zákoně, neboť dle § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí s výjimkou § 18 správní řád. Zákon o státní kontrole neupravuje seznámení žalobce s napadeným rozhodnutím, ale pouze s protokolem, s jeho obsahem, a to v § 16 odst. 1. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9. 6. 2010, podle kterého „... je jisté možno akceptovat, aby opatření bylo součástí kontrolního protokolu, avšak v takovém případě je třeba trvat na tom, aby protokol obsahoval jak náležitosti protokolu uvedené v § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole, tak náležitosti opatření podle ust. § 67 a § 68 správního řádu ...“ Odkaz žalovaného na uvedené rozhodnutí NSS nelze akceptovat. V daném případě totiž opatření nebylo součástí protokolu, ale samostatným rozhodnutím. Je v něm výslovně uvedeno, že: „toto opatření je přílohou protokolu o kontrole č. P074-70394/10“. Přílohu nelze podřadit pod součást protokolu. Samostatnost rozhodnutí je zřejmá i ze stránky vizuální. Žalobce shrnul, že za daných okolností bylo při doručování nutno postupovat dle § 19 a násl. správního řádu, přičemž nedoručení účastníku řízení je vadou řízení a důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále žalobce vznesl námitky v souvislosti s výzvou k poskytnutí součinnosti při kontrole ze dne 18. 11. 2010, kterou ředitel žalovaného vyzývá žalobce k poskytnutí součinnosti dle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, a to tak, že žalobce má zajistit, aby dne 19. 11. 2010 od 10:00 hod. byla na provozovně kompetentní osoba, která by byla přítomna při kontrole prováděné inspektory žalovaného. Ve výzvě bylo uvedeno, že při kontrole budou předána rozhodnutí ředitele inspektorátu (žalovaného) o námitkách zaslaných žalobcem (tedy o námitkách do opatření č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010). Žalobce nebyl schopen splnit požadavky ve výzvě uvedené. Vyslovil rovněž nesouhlas s tím, aby

došlo při kontrole k doručení rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, žalovaného o tom informoval. Proti výzvě podal i samostatné námitky.

Ve vyjádření žalovaný k této námitce uvedl, že předmětné opatření bylo doručeno řádně, odkázal v této souvislosti na judikaturu NSS, a to rozsudek č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9. 6. 2010 a na čl. 9 odst. 2 Nařízení (ES) č. 882/2004. Z nich vyplývá, že je možné, aby opatření bylo součástí protokolu o kontrole. Opatření bylo předáno v rámci kontroly provedené na provozovně žalobce dne 19. 11. 2010 paní E. P., asistentce obchodního ředitele, která byla přítomna jako jediná zaměstnankyně žalobce, a tedy nejvýše postavená v hierarchii žalobce. Rovněž sdělila, že se na provozovně nenachází žádná osoba, která by byla oprávněna seznámit se s kontrolním materiálem, včetně jeho příloh, a s rozhodnutím o námitkách a podepsat jejich převzetí. Kontrola proběhla za účasti asistentky obchodního ředitele, která však odmítla příslušný protokol podepsat, o čemž byl učiněn záznam. Žalovaný poukázal na rozsudek zdejšího soudu č.j. 29 Ca 51/99-42 ze dne 31. 3. 2000, dle kterého kontrasignace protokolu o kontrole provedené asistentem vedoucího úseku je v souladu se zákonem o státní kontrole. Náležitosti kontrolního protokolu byly v tomto případě vymezeny v samotném protokolu a náležitosti opatření v napadeném rozhodnutí, které tvořilo přílohu k protokolu, což odpovídá výše uvedenému požadavku NSS. Dále žalovaný poukázal na Nařízení (ES) č. 882/2004, konkrétně jeho čl. 9 odst. 2, dle kterého ve zprávách o úředních kontrolách se uvede popis cíle úředních kontrol, použité kontrolní metody, výsledky úředních kontrol a popř. opatření, která musí dotyčný provozovatel přijmout. Žalovaným zvolený způsob doručení má rovněž oporu v § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, týkajícím se doručování prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. O skutečnosti, že asistentka obchodního ředitele s protokolem P074-70394/10 skutečně seznámila statutárního zástupce svědčí to, že Ing. P. P., místopředseda představenstva žalobce, podal do opatření P074-70394/10/C dne 22. 11. 2010 námitky, tedy podal je v zákonné lhůtě 3 pracovních dnů od předání protokolu a jeho přílohy. I když je žalovaný i nadále přesvědčen, že v daném případě bylo doručeno řádně, neboť na doručování se nepoužije správní řád s ohledem na existenci úpravy seznamování s protokolem o kontrole v zákoně o státní kontrole, došlo v tomto případě k naplnění tzv. materiálně správného doručení. Žalovaný odkázal na rozsudek 7 A 163/2002-53 ze dne 16. 3. 2004, ve kterém NSS vyslovil názor, že nedostatek formálního doručení rozhodnutí o zahájení řízení byl v řízení zhojen, neboť žalobce ve svém vyjádření k tomuto rozhodnutí potvrdil jeho doručení, prostřednictvím svého zástupce pak činil v řízení úkony, které s jeho zahájením souvisely, a tedy se o úplném obsahu rozhodnutí dozvěděl a svá procesní práva uplatnil. K výzvě k součinnosti žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že z judikatury NSS např. rozhodnutí č.j. 2 As 71/2005-138 ze dne 18. 10. 2006 vyplývá, že z žádného ustanovení o řádné kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Je ovšem vyloučeno, aby v případě kontroly nebyl o jejím zahájení vyrozuměn statutární orgán kontrolované osoby, je-li přítomen, a v opačném případě jiná odpovědná osoba. V předmětné věci statutární orgán přítomen nebyl, a to přesto, že žalobce byl na provedení kontroly předchozí den upozorněn, resp. vyzván k součinnosti s tím, že měl zajistit, aby dne 19. 11. 2010 v 10:00 hod byla na provozovně přítomna kompetentní osoba, která by byla přítomna provedení kontroly. Vzhledem k tomu se žalobce nemůže dovolávat toho, že kontrola byla provedena pouze v přítomnosti asistentky obchodního ředitele. Dle žalovaného svědčí přípis zaslaný paní B. S., ekonomkou žalobce, jinak osobou oprávněnou k přebírání zásilek, do datové schránky žalovaného dne 19. 11. 2010 v 9:10 hod, tedy 1,5 hod. před započítáním kontroly, včetně následné nepřítomnosti této osoby v době zahájení kontroly, o snaze žalobce vyhnout se kontrole neposkytnutím potřebné součinnosti.

Soud k uvedeným námitkám konstatuje, že dle jeho názoru nic nebrání tomu, aby opatření vydané dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o inspekci bylo přílohou k protokolu o kontrole. Soud v této souvislosti rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 9. 6. 2010, č.j. 7 As 33/2010-99, na který odkázal již žalovaný. Upozorňuje na to, že na str. 2 tohoto rozhodnutí NSS, při rekapitulaci závěrů krajského soudu, je uvedeno, že „...v opatření ...je uvedeno, že tvoří přílohu písemnosti označené P070-30508/08 “. Samotné opatření pak neslo označení P070-30508/08/D. Je tedy zřejmé, že i v uvedené věci projednávané NSS bylo příslušné opatření přílohou k protokolu o kontrole. Soud je toho názoru, že pokud je možné, aby opatření bylo přílohou protokolu o kontrole, je rovněž možné, aby s tímto protokolem sdílelo i způsob oznámení kontrolované osobě. Povinnost sepsat protokol a seznámit s ním kontrolované osoby vychází z ustanovení §15 odst. 1 a §16 odst. 1 zákona o státní kontrole. Podle § 5 odst. 2 věty první zákona o inspekci opatření podle odstavce 1 oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. Soud v této souvislosti pokládá za správnou rovněž argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, že jím zvolený postup je v souladu s čl. 9 odst. 2 nařízení (ES) č. 882/2004, dle kterého se ve zprávách o úředních kontrolách uvede kromě jiného rovněž opatření, které musí dotyčný provozovatel přijmout.

Soud konstatuje, že povinnost oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly je stanovena v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Je zcela zřejmé, že žalovaný tuto povinnost fakticky splnil, neboť jak zjistil ze správního spisu, paní B. S., ekonomka žalobce a osoba pověřená k přebírání zásilek, informaci o kontrole, která má proběhnout dne 19. 11. 2010, a výzvu k součinnosti převzala a dne 19. 11. 2010 v ranních hodinách na ni reagovala. Paní S. zaslala žalovanému okamžitě odpověď s tím, že sdělila, že osoba oprávněná za žalobce jednat – pan Ing. P. je služebně v Praze a není možno, aby za sebe zajistil a pověřil k jednání jiného pracovníka. Dále sdělila, že dle jejího mínění rozhodnutí o námitkách má být doručeno prostřednictvím datových schránek.

K tomu soud uvádí, že zákon o státní kontrole ani zákon o inspekci neobsahuje ustanovení požadující přítomnost kontrolované osoby při provádění kontroly. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, publikovaný ve Sb. NSS 719/2005, podle kterého *„Ze zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly.....“*

Povinnost poskytnout součinnost kontrolním pracovníkům vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole s tím, že se zejména součinnost odvíjí od oprávnění kontrolních pracovníků uvedených v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Z protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2010 nebylo zjištěno, že by příslušný inspektor uvedeného dne požadoval předložení nějakých dokladů nebo informace o zjišťovaných skutečnostech, které by mu nebyly kontrolovanou osobou poskytnuty. Soud je toho názoru, že žalobce fakticky i splnil svou povinnost součinnosti, neboť jak bylo zjištěno z protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2011, na provozovně byla přítomna osoba, která mu umožnila vstup (povinnost odvíjející se od oprávnění kontrolního pracovníka uvedeného v § 11 písm. a) zákona o státní kontrole). Vzhledem k tomu soud pokládá za nadbytečné zkoumat, zda došlo k řádnému doručení výzvy k součinnosti.

Dle názoru soudu nemusí být kontrolovaná osoba vždy fyzicky přítomna provádění kontroly (jak bylo uvedeno shora), ale nemění to nic na tom, že podle §16 odst. 1 zákona o státní kontrole je povinností kontrolních pracovníků seznámit kontrolovanou osobu

s obsahem protokolu a podle § 5 odst. 2 zákona o inspekci oznámit přijaté opatření kontrolované osobě.

Otázkou tedy je, koho lze považovat za kontrolovanou osobu. Definice, koho lze považovat za kontrolovanou osobu, vyplývá z § 3 odst. 1 zákona o inspekci. Kontrolovaná osoba je ztotožněna s právnickou osobou. Dle názoru soudu, pokud zákon ukládá povinnost seznámit s protokolem a opatřením přímo kontrolovanou osobu, musí jít o statutárního zástupce nebo osobu k takové činnosti statutárním zástupcem pověřenou. Žalovaný ve vztahu k paní E. P., asistentce obchodního ředitele, argumentoval tím, že se jednalo o osobu pověřenou, podílející se na chodu potravinářského podniku, a tedy z titulu své funkce zmocněnou k seznámení a podpisu protokolu, a tedy i přílohy k tomuto protokolu. Argumentoval tím, že dle § 15 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, ke kterým při této činnosti obvykle dochází. Dále v této souvislosti poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2000, č.j. 29 Ca 51/1999-42, dle kterého kontrasignace protokolu o kontrole provedená asistentem vedoucího úseku je v souladu se zákonem o státní kontrole.

Tento závěr žalovaného pokládá soud ze předčasné a nepřezkoumatelný. Pracovní zařazení „asistentka obchodního ředitele“ je natolik abstraktní, že z něho naprosto nelze odhadnout, jakou má pracovní náplň. Aby tedy žalovaný mohl konstatovat, že se jedná o osobu pověřenou k příslušné činnosti, musel by být seznámen s tím, jaká konkrétní činnost jí byla svěřena. Argumentace rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2000, č.j. 29 Ca 51/1999-42, rovněž nemůže bez dalšího obstát. Soudu je z úřední činnosti znám obsah tohoto rozsudku. Žalobce ve věci sp. zn. 29 Ca 51/1999 namítal, že vůbec nebyl seznámen s protokoly o kontrole. Ze správního spisu však bylo zjištěno, že protokoly byly podepsány asistentem vedoucího úseku. V uvedené věci nikdo nenamítal, že by tento asistent nemohl listiny převzít, je zřejmé, že se jednalo o asistenta vedoucího úseku, kde byla kontrola prováděna. V projednávané věci se jednalo o absenci dokladů, které se týkaly výroby, příslušná asistentka však byla asistentkou obchodního ředitele.

I přes uvedené je v předmětné věci rozhodující, že byť by nedošlo ve věci k řádnému doručení opatření k odstranění závad ze dne 19. 11. 2010, nemělo by to vliv na další řízení. Je totiž zcela zřejmé a mezi účastníky nesporné, že s veškerými uvedenými písemnostmi byl bezprostředně po jejich předání asistentce obchodního ředitele seznámen Ing. P. P., místopředseda představenstva žalobce (statutární orgán), neboť již dne 22. 11. 2010 v námitkách proti opatření č. P074-70394/10 na tyto písemnosti reaguje. V souladu s ustanovením § 84 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil“. Žalobce se tedy neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat, byť by toto rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Stejný závěr platí rovněž pro seznámení se s protokolem o kontrole ze dne 19. 11. 2010 a pro doručení rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, neboť z reakce Ing. P. P. je zřejmé, že byl bezprostředně seznámen i s těmito písemnostmi, na které v námitkách ze dne 22. 11. 2010 reagoval.

Pokud se týká dalších námitek směřujících k výzvě k součinnosti, soud konstatuje, že tato výzva není předmětem přezkumu v tomto řízení (předmětem soudního přezkumu ani nemůže být s ohledem na ustanovení § 70 písm. c) s.ř.s., podle kterého ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem).

Nedůvodnou soud shledal námitku, že došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany žalovaného, pokud dne 19. 11. 2011 předal výše specifikované listiny paní E. P., zaměstnankyni žalobce, asistentce obchodního ředitele. Povinnost mlčenlivosti je stanovena v § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole, podle kterého jsou kontrolní pracovníci povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužívat znalosti těchto skutečností. Dle názoru soudu v uvedených souvislostech ve vztahu k zaměstnankyni žalobce nemohlo dojít k porušení povinnosti mlčenlivosti. Předáním písemností této osobě nemohlo ani dojít ke zneužití zjištěných skutečností. Nelze dovozovat žádnou snahu o zneužití. K porušení povinnosti mlčenlivosti by dle názoru soudu mohlo dojít pouze ve vztahu k jiné osobě, než je zaměstnanec kontrolované osoby.

Dále žalobce protestoval proti tomu, že žalovaný nedodržel lhůtu 3 pracovních dnů stanovenou v § 5 odst. 4 zákona o inspekci pro seznámení se žalobce s rozhodnutím o jím podaných námitkách proti opatření č. P073-70394/10-C ze dne 10. 11. 2010. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že lhůtu dodržel a případné nedodržení této lhůty nemá žádný dopad. Soud k tomu konstatuje, že nepokládá za důležité se zabývat touto námitkou, neboť případné nedodržení této lhůty nemůže mít vliv na projednávanou věc, soud nerozhoduje o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, ale ze dne 19. 11. 2010.

Žalobce rovněž namítal, že v daném případě existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté. Shodné opatření totiž bylo žalovanému uloženo již rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2010 pod č. P073-70394/10/C. Opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 nemělo být tedy vůbec vydáno a žalobce v této souvislosti ve smyslu ust. § 48 odst. 2 správního řádu namítal překážku věci pravomocně rozhodnuté. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 83/03 ze dne 25. 3. 2004, zabývající se výkladem, kdy se jedná o překážku věci pravomocně rozhodnuté, která patří mezi podmínky řízení, k nimž soud přihlíží kdykoliv za řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tím, že by v dané věci existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutím o námitkách proti opatření č. P073-70394-10/C ze dne 18. 11. 2010 bylo opatření zrušeno. Pozbylo tedy jakékoliv právní účinky a opatření ve věci právně neexistovalo. Tím se kontrolní řízení dostalo do stádia, kdy bylo nutno v něm pokračovat a vydat nové opatření, nemohlo se tedy jednat o překážku věci rozhodnuté. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze 7 A 179/2000-74, dle kterého pravomocně zrušené rozhodnutí správního orgánu 1. stupně rozhodnutím odvolacího orgánu, nelze považovat za rozhodnutí, kterým bylo ukončeno správní řízení, a nemůže tedy znamenat překážku věci rozhodnuté.

Soud pro úplnost cituje z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2002, č.j. 7 A 179/2000-74, použitého při argumentaci žalovaným, podle kterého „*Pravomocně zrušené rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím odvolacího orgánu nelze považovat za rozhodnutí, kterým bylo ukončeno správní řízení, a nemůže tedy znamenat překážku věci pravomocně rozhodnuté... .*“

I když, jak je výše uvedeno, nebylo prokázáno, zda dne 19. 11. 2010 došlo k řádnému doručení rozhodnutí o námitkách, a zda tedy tohoto data bylo toto rozhodnutí pravomocné, je z dalšího jednání žalobce zřejmé, že s tímto rozhodnutím seznámen byl nejpozději k 22. 11. 2010, a že tedy nejpozději k tomuto datu bylo opatření ze dne 10. 11. 2010 pravomocně zrušeno. Mohlo tedy dojít k tomu, že nové opatření bylo dne 19. 11. 2010 vydáno předčasně. Protože však k pravomocnému zrušení předchozího totožného rozhodnutí

ve věci došlo, soud překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu neshledal.

Dále žalobce namítal, že lhůta stanovená v Opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 v případě uložení zákazu uvádění vín do oběhu je nezákonná. Žalobce v této souvislosti v námitkách proti opatření uvedl, že „platná právní úprava neumožňuje stanovit lhůtu ke splnění povinnosti, která je zcela totožná s datem uložení povinnosti, tzn. de facto lhůta „ihned“. V žalobě svoje stanovisko zopakoval. Uvedl, že povinností správního orgánu je stanovit ke splnění uložené povinnosti lhůtu přiměřenou, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Zvláštní zákon lhůtu nestanovuje vůbec, uložení lhůty ze strany správního orgánu dle správního řádu nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pouze inspektor je osobou, která ukládá opatření a termín k jejich splnění (podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti). Z ust. § 5 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o inspekci vyplývá, že zákaz uvádění potravin do oběhu musí být splněn hned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen účel řízení, tedy zabránit uvádění potravin do oběhu, která nesplňuje požadavky stanovené zvláštními právními předpisy.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je zcela v dispozici kontrolního orgánu, jaký termín pro splnění opatření považuje za přiměřený. Připomněl, že shodné opatření bylo stanoveno již v opatření P073-70394/10/C ze dne 10. 11. 2010, a to bez termínu ke splnění, neboť zákaz uvádění do oběhu musí být okamžitě vykonatelný, jinak by postrádal smysl (termín splnění do 19. 11. 2010 se vztahoval k jinému opatření). I když byly podány námitky, neměly tyto odkladný účinek, žalobce měl tedy v souladu s uloženým opatřením ze dne 10.11.2010 konat a předmětné opatření ihned splnit. Žalovaný poukázal (aniž by výslovně odkázal na § 39 odst. 1 správního řádu) na pravidla stanovení lhůty správním orgánem, která má být přiměřená k provedení úkonu, jejím určením nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Speciální úprava v zákoně o inspekci uvedena není. Navíc nejde o lhůtu ukládanou ve správním řízení, když je opatření vydáváno v rámci kontrolního řízení. Zdůraznil, že i tak má za to, že shora uvedené zásady při ukládání lhůty pro splnění povinnosti nebyly porušeny. Lhůta ihned (bez uvedení lhůty) znamená vykonatelnost samotným uloženým opatřením, resp. jeho oznámením, což je jediná přiměřená lhůta ke splnění dané povinnosti, která neohrozí účel řízení.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 při uložení povinnosti – zákazu uvádět do oběhu specifikovaná vína (jejichž původ deklarovaný na etiketě neodpovídal skutečnosti nebo bylo víno vyrobeno z hroznů neznámého původu), stanovil lhůtu „ihned“ (tentýž den 19. 11. 2010). Je pravdou, že totožná povinnost byla uložena již opatřením č. P073-70394/10/C ze dne 10. 11. 2010. Toto opatření však bylo poté, co proti němu uplatnil žalobce včas námitky, rozhodnutím ze dne 19. 11. 2010, č.j. BB712-9/2010, zrušeno s tím, že se námitkám vyhovuje. Zrušením rozhodnutí nastal stav, že toto rozhodnutí pozbylo jakékoliv právní účinky, a nelze tedy argumentovat tím, že ukládalo shodné povinnosti. Pokud následně žalovaný vydal nové opatření, měl pro jeho splnění stanovit v souladu se zákonem takovou lhůtu, která je přiměřená.

Soud konstatuje, že ani zákon o inspekci, ani zákon o státní kontrole neobsahují pravidla pro stanovení lhůt v případě ukládání opatření. Vzhledem k tomu je nutno vycházet z ustanovení § 9 odst. 1 věty první a druhé správního řádu, podle kterého „*Správní orgán*

účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. “

Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, č.j. 57 A 12/2010-106, podle kterého *„Pro délku lhůty stanovené správním orgánem k provedení úkonu (§ 39 odst. 1 správního řádu) má zásadní význam povaha a rozsah úkonu, který je na účastníkovi řízení správním orgánem požadován. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými požadavky věty druhé § 39 odst. 1 správního řádu (nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků). Obecně lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (např. obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést. “*

Vzhledem k obsahu uložené povinnosti – zákazu uvádět do oběhu konkrétní vína, specifikovaná v tabulce opatření, nesplňující podmínky právních předpisů (veškeré množství všech šarží jakostních odrůdových vín a vín odrůdových tuzemské provenience vyrobených z hroznů deseti označených odrůd sklizených v roce 2009) je zřejmé, že uložená lhůta byla přiměřená a jediná možná, aby nedošlo k ohrožení účelu řízení, tedy ochraně spotřebitele. Opatření bylo reálně proveditelné. Již ze smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o inspekci vyplývá, že zákaz uvádět do oběhu nevhodné potraviny musí být splněn ihned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen účel řízení, spočívající v zabránění uvádění do oběhu potravin, nesplňujících požadavky stanovené zvláštními předpisy. Lhůta ke splnění „zákazu“ stanovená inspektorem „ihned“, tedy s okamžitou platností, je nutná pro ochranu spotřebitele a přiměřená dané situaci. Nelze si představit, že při zákazu uvádět do oběhu potraviny, které závažně porušují právní předpisy, by inspektor libovolně stanovoval lhůtu ke splnění tohoto zákazu, někdy s okamžitou platností, jindy ve lhůtě 3 nebo 10 dnů. Takový „zákaz“ by se zcela mýl se zamýšleným účinkem, pokud by ještě např. po několik dnů po zjištěných nedostatecích bylo možné tyto potraviny uvádět do oběhu. Z logiky věci musí být zákaz uvádění takových potravin okamžitě vykonatelný. Při neuvedení specifického termínu ke splnění povinnosti, je třeba vycházet z toho, že termín pro splnění uložené povinnosti (vykonatelnost rozhodnutí samotným uložením opatření) je shodný s termínem oznámení uloženého opatření žalobci (ani případně podané námitky nemají odkladný účinek pro vykonatelnost rozhodnutí, což podtrhuje povahu opatření jako nástroje k neprodlenému odstranění protiprávního stavu). Stanovení lhůty, shodující se s datem vydání rozhodnutí, bylo v tomto případě v souladu se zákonem.

Dále žalobce namítal, že správním orgánem dosud nebyl zjištěn skutkový stav, nebylo dostatečně identifikováno konkrétní pochybení a vydané opatření je postaveno pouze na neodůvodněných a nepřezkoumatelných tvrzeních správního orgánu, které vychází z protokolů pořízených v rozporu se zákonem. Ač žalovaný vyhověl námitkám žalobce, které byly podány i z důvodu absence náležitosti rozhodnutí a opatření ze dne 10. 11. 2010 zrušil, výrok opatření ze dne 19. 11. 2010 opět neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu, odůvodnění není v souladu s odstavcem 3 tohoto ustanovení. Rozhodnutí je opět nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť k ochraně práv žalobce je nezbytné, aby se mu dostalo jasné informace o jednotlivých náležitostech opatření. Žalovaný tedy měl opatření na základě podaných námitek opět zrušit. Odůvodnění předmětného opatření je zcela nedostatečné, a to vzhledem k jeho obsahu, v němž absentuje popis rozhodných skutečností a důkazů způsobem prokazatelným a přezkoumatelným. Setrvává na svém stanovisku, že výrok předmětného rozhodnutí neobsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, případně jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neobsahuje výrok o vyloučení

odkladného účinku ani náležité označení účastníků. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se neuvedení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. Postupoval v rozporu s judikaturou NSS, např. jeho rozsudkem ze dne 31. 8. 2004, č.j. 6 A 143/2001-151, v němž bylo mimo jiné konstatováno, že rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumávat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Pokud se tedy rozhodnutí nevypořádalo vyčerpávajícím způsobem s námitkami žalobce, tento požadavek nesplňuje a je nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž v souvislosti s podklady odkázal pouze na protokoly, v nichž byla popsána kontrolní zjištění. Zcela zde absentují úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Navíc protokol ze dne 19. 11. 2010 dosud nebyl žalobci doručen a ten se k němu neměl možnost vyjádřit a využít opravného prostředku. Zcela nepřezkoumatelný je výrok a odůvodnění, z čeho je usuzováno, že žalobce uváděl do oběhu víno neznámého původu a klamavě označené. Dle žalobce nelze akceptovat pouhý odkaz na protokoly, uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako podklady k vydání rozhodnutí (aniž by bylo žalovaným uvedeno, jaké skutečnosti z nich považuje za podstatné a jaké závěry z nich činí, a nebo jestliže byly pořízeny nezákonně, v nepřítomnosti odpovědného pracovníka žalobce, když dosud nebyl zjištěn řádně skutkový stav apod.). Podle žalobce například žalovaný odkazoval na protokol č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010. Proti tomuto protokolu podal žalobce námitky s tím, že povinností kontrolních pracovníků bylo zjistit při kontrole skutečný stav věci, což provedeno nebylo, nebyl uveden popis zjištěných skutečností a označení právních předpisů, které byly porušeny. V rozhodnutí o těchto námitkách ze dne 8. 11. 2010, č.j. BB712-2/2010, k tomu žalovaný uvedl: „k absenci právní kvalifikace a popisu správního deliktu sdělujeme, že kontrola ještě neskončila. Další kontroly budou následovat, po zjištění všech relevantních skutečností bude sepsán souhrnný protokol, kde budou uvedeny všechny zjištěné nedostatky a ustanovení právních předpisů, které byly porušeny, a žalobce pak bude mít možnost k daným zjištěním podávat námitky“. V protokolu č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010, na který je žalovaným rovněž odkázáno, byť se fyzicky toho dne kontrola nekonala, je např. uvedeno: „... u kterých není žalobce schopen doložit, zda nejsou vyrobeny z hroznů neznámého původu“. Dále text obsahuje řadu oprav předcházejících protokolů, které jsou již z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Proti tomuto protokolu podal žalobce podáním ze dne 15. 11. 2010 námitky, kterým žalovaný nevyhověl s tím, že k protokolu přiložil listiny označené jako potvrzení, sdělení apod., jež pořídil na základě e-mailových či telefonických dotazů, jež mají prokazovat, že žalobce vyráběl víno z hroznů neznámého původu. Z toho je dle žalobce zřejmé, že žalovaný doposud nezjistil řádně skutkový stav a přenášel důkazní břemeno na žalobce s tím, že tento údajně nevede řádnou evidenci. Žalobce také opakovaně sdělil žalovanému, že jeho požadavky na vedení evidence jsou nad rámec zákona. Evidenci vedl totiž řádně, což zcela jednoznačně vyplývá i z auditu, jež byl u žalobce za rok 2009 proveden ve dnech 28. a 29. 6. 2010 pracovníky žalovaného. Tvzení žalovaného, že ve všech uvedených protokolech je skutkový stav popsán co nejpodrobněji, je nepravdivé, což sám potvrzuje svými vydanými rozhodnutími o námitkách. V rozhodnutí o opatření se žalovaný nevypořádal s celou řadou námitek žalobce, uvedených v odvolání proti výzvě k součinnosti, která mu byla doručena dne 9. 11. 2010, nevyjádřil se k odkazu žalobce na výše uvedený audit, k žádostí žalobce o prodloužení lhůty ke splnění opatření podaných z důvodu opatrnosti v návaznosti na nezákonný postup žalovaného v průběhu řízení.

Pokud se týká námitek žalobce k vadám správního rozhodnutí, vyslovil žalovaný ve vyjádření k žalobě názor, že v případě podaných námitek proti opatření je odkladný účinek vyloučen přímo z ust. § 5 odst. 3 zákona o inspekci, a je tedy plně dostačující, když poučení, že

podané námitky nemají odkladný účinek, je uvedeno v závěru napadeného rozhodnutí. S odkazem na § 68 odst. 2 správního řádu a § 85 odst. 2 správního řádu žalovaný konstatoval, že pouze v případě, že je odkladný účinek opravného prostředku vyloučen na základě uvedených ustanovení, musí výrok rozhodnutí obsahovat také výrok o vyloučení odkladného účinku, nikoliv však v případě, kdy vyloučení odkladného účinku plyne ze zákona. Dle názoru žalovaného výroková část napadeného rozhodnutí plně odpovídá ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Dostatečným způsobem je zde rovněž konkretizován předmět řízení, popis skutku a jeho identifikace. Odůvodnění dostatečným způsobem obsahuje popis kontrolních zjištění a označení ustanovení právních předpisů, která byla porušena, i podrobné rozvedení úvah inspektora žalovaného, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je součástí - přílohou protokolu P074-70394/10, z něhož vyplývá, kde byla kontrola prováděna a je zde uveden rovněž čas kontroly. Sídlo žalobce je shodné s místem provozovny, kde kontrola byla prováděna. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že důvody výroku jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny podrobně, byl popsán nákup hroznů neznámého původu 10-ti odrůd žalobcem, jejich smísení s hrozny známého původu a výroba předmětných vín z těchto hroznů. V souladu s požadavkem § 68 odst. 3 správního řádu jsou zde uvedeny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, skutečnosti a kontrolní zjištění popsána v protokolech, které jsou zde specifikovány datem a označením. V předmětných protokolech kontrolní orgán zdokumentoval a následně seznámil žalobce se skutečnostmi, které svědčí o tom, že hrozny nakoupené od společnosti BJ.VITIS s.r.o. byly zcela nepochybně neznámého původu. V odůvodnění jsou rovněž uvedeny konkrétní právní předpisy, které byly porušeny i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich aplikaci. Požadavky žalovaného jsou v souladu s § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb. a nejdou nad rámec zákona. V protokolech o kontrole č. P066-70394/10 a č. P073-70394/10 byl žalobce seznámen se sdělením od pěstitelů a výrobců vín, kteří prokazatelně na daných vinicích hospodařili a pěstovali hrozny, popř. tyto hrozny zpracovali. Vyjádření pěstitelů a výrobců jsou přílohami těchto protokolů. Je z nich zřejmé, že hrozny od předmětných pěstitelů (celkem 6) nebyly prodány přímo žalobci, ani se k němu nemohly dostat od jiných zprostředkovatelů prodeje hroznů. Jejich původ žalobce nedoložil ani ke dni podání tohoto vyjádření. Dle žalovaného byl tedy skutkový stav zjištěn řádně a žalovaný nepřenáší důkazní břemeno na žalobce. Žalobce byl opakovaně upozorňován při kontrole, že vinařská evidence není z jeho strany řádně vedena (dopracování vinařské evidence bylo žalobci uloženo jiným opatřením, než nyní projednávaným, a to ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/D, proti němuž žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně sp. zn. 29 A 127/2010). V protokolech byl zjištěný stav popsán. Byly uvedeny rovněž předpisy, které byly porušeny. Audit, na který žalobce odkazoval, se pouze okrajově zabýval oblastí vysledovatelnosti – traceability (systém co nejrychlejšího zjištění původu potraviny), který byl prověřen u namátkově vybraného vína. Výsledky auditu se žádným způsobem nevztahovaly k vínům odrůdovým a jakostním odrůdovým, u kterých byl zjištěn neznámý původ, ač byly deklarované jako pocházející z České republiky.

Uvedené námitky soud shledal důvodnými zčásti. Dle názoru soudu jsou v opatření náležitě označeni účastníci řízení, ve výrocih je dostatečně podáno řešení otázky, která je předmětem řízení, s odkazem na ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a je zde stanovena lhůta. V tomto směru jsou tedy výroky dostatečně konkrétní, a tedy přezkoumatelné. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že výrok o vyloučení odkladného účinku je nutno uvést ve výroku pouze v případě, že byl vyloučen rozhodnutím správního orgánu dle § 85 odst. 2 správního řádu, což vyplývá přímo ze znění ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. V předmětné věci je však odkladný účinek vyloučen dle § 5 odst. 3 zákona

o inspekci. Je tedy postačující, pokud je poučení o absenci odkladného účinku uvedeno v závěrečném poučení. K porušení §68 odst. 2 správního řádu tedy dle názoru soudu nedošlo.

Námítky vznesené proti odůvodnění předmětného opatření ze dne 19. 11. 2010 byly důvodné. Žalobce uvedl, že v odůvodnění opatření je odkazováno na 6 protokolů o kontrole, přičemž absentuje postup dle §68 odst. 3 správního řádu. Citoval znění uvedeného ustanovení správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (tedy v rozhodnutí o námitkách) uvedl, že námitka není blíže vysvětlena, proto na ni nemůže reagovat. S tímto názorem žalovaného soud nesouhlasí. Z námítky je dle názoru soudu zcela zřejmé, co žalobce správnímu rozhodnutí prvního stupně vytýkal.

Soud v této souvislosti cituje z komentáře k ust. § 68 odst. 3 správního řádu, II. vydání z roku 2012, autor Josef Vedral, nakladatelství Bova Polygon str. 612: „*Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a hodnocení podkladů rozhodnutí na základě §50 odst. 4, kdy správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Nepostačuje tedy, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis podkladů pro vydání rozhodnutí, byť by šlo o soupis úplný, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil a jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak.*“

Soud shledal, že výrok opatření o zákazu uvádět do oběhu blíže specifikovaná vína, mimo jiné konkretizující i porušení pr. předpisů tak, že žalobce uváděl do oběhu víno vyrobené z hroznů neznámého původu nebo že deklarovaný původ na etiketě vína neodpovídá skutečnosti, je nepřezkoumatelný. V odůvodnění opatření totiž k tomuto závěru absentuje odůvodnění. Z výše uvedeného vyjádření žalovaného k žalobě je zřejmé, že žalovaný tento závěr učinil na základě sdělení pěstitelů a výrobců vín s tím, že odkázal na protokoly o kontrole P066-70394/10 a P073-70394/10. Podklady, ze kterých žalovaný tento závěr učinil, však měly být citovány a rozebrány v přijatém opatření, přičemž bez nich je uvedený výrok nepřezkoumatelný. Soud dodává, že ze správního spisu je zřejmé, že v době přijetí předmětného opatření ještě kontrolní akce u žalobce probíhala, a dokonce jiným opatřením ze dne 19. 11. 2010 č. P074-70394/10/D, konkrétně D01, bylo žalobci uloženo dopracování evidenčních knih tak, aby bylo možno dohledat a prokázat, jak byly konkrétní nakoupené hrozny ročníku 2009 zpracovány, a pro kterou výrobní šarži byly konkrétní hrozny použity. Dle názoru soudu tedy bylo možno ke dni 19. 11. 2010 konstatovat, že původ uvedený na etiketě není řádně dokladován. Nebylo ale možno učinit závěr, že deklarovaný původ neodpovídá skutečnosti. Pokud si žalovaný již v době vydání opatření byl jist, že původ uvedený na etiketě neodpovídá skutečnosti (což vzhledem k absenci odůvodnění nelze podrobit přezkumu), bylo nadbytečné, aby žalobci ukládal dalším opatřením (pod bodem D01) povinnost dopracovat evidenci, a stejně tak by nemohl v odůvodnění rozhodnutí uvést, že uvedená opatření mohou být zrušena po dopracování a předložení průkazné evidence u těch vín, u kterých se prokáže, že nebyly ani z části vyrobeny z hroznů neznámého původu.

Z opatření ze dne 19. 11. 2010 soud dále zjistil, že první odstavec odůvodnění obsahuje sdělení, že podklady pro uložení opatření jsou skutečnosti a kontrolní zjištění popsána v protokolech, které jsou označeny jejich číslem a datem sepsání. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný neprovedl ani výčet podkladů, ze kterých vycházel. Je naprosto nedostatečné, aby bylo odkázáno zcela obecně na podklady uvedené v protokolech, aniž by bylo konkretizováno, o jaké podklady se jedná. Zcela pak absentuje rozbor a hodnocení těchto podkladů. Z protokolů, jejichž výčet je uveden v předmětném opatření, a které jsou obsaženy ve správním spise, soud zjistil, že žalobce měl při kontrolách k dispozici řadu podkladů předložených žalobcem, k dané problematice vypovídal statutární zástupce žalobce Ing. P. P.,

z protokolu č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010 soud zjistil, že žalovaný měl k dispozici sdělení pěstitelů nebo výrobců vína, kteří sklídili nebo nakoupili nebo zpracovali hrozny skutečně sklizené v roce 2009 na vinicích uvedených v nákupních listcích vystavovaných kontrolovanou osobou při nákupu hroznů od dodavatele společnosti BJ.VITIS s.r.o. a zjištěné skutečnosti ověřoval žalovaný i v Registru vinic. V předmětném rozhodnutí o opatření měl být proveden rozbor těchto konkrétních podkladů a jejich hodnocení. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že proti postupům žalovaného a jeho zjištěním žalobce v průběhu správního řízení podával námitky. V předmětném opatření je však reagováno pouze na námitku vznesenou při seznamování se s protokolem č. P073-70394/10, a to tak, že je odkázáno na skutečnosti uvedené v protokolu bez konkrétního rozboru. V odůvodnění opatření jsou souhrnně uvedena zjištění, která vyplývají z protokolu č. P066-70394/10 ve vztahu k celkovému množství zpracovaných hroznů, i když je zřejmé, že opatření se týká 10-ti odrůd (nejdou ale uvedena konkrétní skutková zjištění a z čeho byla zjištěna). Jak soud zjistil, konkrétní údaje jsou podrobně obsaženy ve výše uvedeném protokolu č. P066-70394/10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval tím, že veškeré skutečnosti, ze kterých vycházel v rozhodnutí, jsou uvedeny v protokolech o kontrole. Jistě by bylo možno akceptovat, aby skutková zjištění byla uvedena v protokolu o kontrole a přijaté opatření bylo pak jeho přílohou. V daném případě bylo opatření přílohou k protokolu ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10. Tento protokol však skutková zjištění, která vedla k vydání předmětných opatření, neobsahuje. Obsahuje pouze odkazy na dřívější protokoly, což je nedostatečné.

Soud vycházel z rozsudku NSS ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010-99, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého platí, „Pokud by opatření neobsahovalo řádné odůvodnění, tj. uvedení důvodů svého výroku nebo výroků, podkladů pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, ztratilo by řízení o námitkách zcela svůj smysl. Kontrolovaná osoba by nebyla schopna k ochraně svých práv proti nevysloveným závěrům správního orgánu konkrétním způsobem formulovat své námitky. Nelze akceptovat, aby se kontrolovaná osoba o skutečnostech, které měly být již v opatření, dozvěděla teprve z rozhodnutí o námitkách. Takový postup by byl v rozporu se zásadou dvojinstančnosti a řízením o námitkách by se tak v podstatě stalo řízení soudní, neboť teprve v žalobě proti rozhodnutí o námitkách by kontrolovaná osoba mohla relevantním způsobem zpochybňovat zákonnost postupu správních orgánů.“

Dle názoru soudu žalovaný pochybil, pokud předmětné opatření – tedy správní rozhodnutí prvního stupně na základě podaných námitek nezrušil pro absenci řádného odůvodnění, protože se jednalo o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud dodává, že v předmětné věci se žalobce jako kontrolovaná osoba o skutečnostech, které měly být uvedeny již v opatření, nedozvěděl ani z rozhodnutí o námitkách. Ani toto rozhodnutí totiž neobsahovalo konkrétní výčet a ani rozbor podkladů.

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Soud připomíná, že v souladu s ustanovením §78 odst. 5 s.ř.s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku. Náhrada za zastoupení sestává z odměny za tři úkony právní služby ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)), tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání u soudu dne 6.3.2012; k náhradě nákladů byla připočtena náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč, celkem 900,- Kč (§ 13 odst. 1 a 3 AT). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze sídla advokáta v Kyjově ke Krajskému soudu v Brně a zpět dle §14 odst. 1 písm. a) AT a náhrada za použití osobního motorového vozidla při cestě z místa sídla advokáta v Kyjově k jednání soudu do Brna a zpět již byla nárokována, a také přiznána v předchozí obdobné věci sp. zn. 29 A 127/2010, která byla nařízena k projednání na stejný den. Odměna tedy činila 7.200,- Kč. Protože advokát předložil potvrzení o tom, že je plátcem DPH, byla dle §14a AT odměna zvýšena o 20% na částku 8.640,- Kč. Dále byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč. Celkově tak byla přiznána náhrada nákladů řízení, včetně náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 10.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. března 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu